

hvad det er, I står for, så vi kan få en ubureaukratisk udgave af det!

Jeg har ikke den holdning. Jeg mener, det er et af de mest uproduktive forslag, der er formuleret i Folketinget i nyere tid, og regeringens holdning har jo i alle disse snart 7 år været, at vi ikke skal løse vores beskæftigelsesproblemer ved at sætte lønnen til de mennesker, der måske ikke har en stor produktivitet lige nu, ned, men ved at sætte deres kompetence op. Dermed kan vi nemlig fastholde billedet af Danmark som et samfund, der er i stand til at fremkalde nye job, ny dynamik, ny fremgang uden at gøre fordelingen skævere, og det er faktisk temmelig enestående i denne verden.

Så til hr. Thor Pedersens betragtninger om, at skattelettelse eller ej, vi skulle i hvert fald bruge renterne, vi sparede ved at nedbringe gælden, til at lette skatterne. Der vil jeg godt for al klarheds skyld sige: Det er jeg ikke enig med hr. Thor Pedersen i. Den første nødvendige, ikke tilstrækkelige, men den første nødvendige forudsætning for, at vi har en god chance for at få betalt de ekstra regninger, der vil komme, når generationsbalancen ændrer sig, er, at vi reserverer besparelserne på renterne af gælden til at betale de ekstra regninger til flere, der skal på folkepension, flere, der skal på sygehus, flere, der skal have hjemmehjælp, og flere, der skal på plejehjem og i ældrebolig.

Man kan nu engang ikke bruge pengene to gange, og derfor er det her ikke nogen realistisk måde at skaffe sig langsigtede skattelettelser på, og det synes jeg man skulle være så meget mere ærlig, end man er nået til endnu, nemlig at fortælle den danske befolkning det, sådan som regeringen også har gjort.

Så siger hr. Thor Pedersen og i øvrigt også med lidt forskelligt ordvalg fru Lene Espersen og fru Gitte Seeberg: Jamen hvis bare regeringen ikke havde ladet de offentlige udgifter stige siden 1993 eller kun havde ladet dem stige med 1 pct., så kunne vi have fået skattelettelser. Ja. Men så kunne vi ikke have fået 150.000 flere børn passet. Så kunne vi ikke have satset 5 mia. kr. ekstra på sygehusvæsenet. Så kunne vi ikke have fået en langt større andel af en ungdomsårgang igennem en uddannelse. Så kunne vi ikke have forstærket vores indsats i forhold til de psykisk handicappede så voldsomt, som en personaleforøgelse på 80 pct. er udtryk for på det område. Så var der mange andre ting, vi ikke kunne.

Derfor har den udvikling, der er foregået, men som jo alle ved først og fremmest er foregået ude i amter og kommuner, været udtryk for en prioritering, en prioritering, som regeringen i lyset af, hvad der faktisk har vist sig af ønsker og behov i den danske befolkning, har været indstillet på at støtte.

Danskerne, det store flertal af danskerne, har ganske klart deltaget i den dér prioritering, og vi ved fra alle undersøgelser af det, at et meget stort flertal ønskede, at vi mindst havde opprioriteret de offentlige velfærdsgoder i det omfang, som det faktisk er sket.

Så siger fru Gitte Seeberg: Det er blevet til et socialdemokratisk lommepengesamfund. Derfor er jeg glad for at kunne meddele, at lommepengene de sidste 7 år er steget med 25 pct. Det private forbrug, det, danskerne har haft på lommen, er gået op med 25 pct., mens det offentlige forbrug kun er gået op med 15 pct. Her taler vi om faste priser, faste værdier, værdifaste kroner, danskerne har kunnet bruge på det private forbrug.

Det kan man jo godt kalde et lommepengesamfund, men i så fald er det nok et af de samfund i verden, hvor lommerne er størst.

Så trak fru Lene Espersen på sit meget elskværdige smilebånd flere gange, da hr. Jan Petersen forsøgte at forklare, at skattetrykket var uændret i forhold til 1993. Men hvis man ellers vil gøre sig den rimelige ulejlighed at regne tingene ud på sammenlignelige grundlag, så forholder det sig sådan. Skattetrykket er ikke steget. Det er heller ikke faldet af de grunde, som regeringen har gjort temmelig meget ud af at understrege ligger i kortene, hvis vi skal sanere økonomien, hvis vi skal nedbringe gælden i god tid.

Udgifterne er faldet. De er faldet meget brat i andel af nationalindkomst. Indtægterne er konstante. Det er derfor, vi har kunnet forbedre regnskabsresultatet med 68 mia. kr. Det er derfor, vi er godt i gang med at nedbringe gælden.

Så til erhvervsskatterne. Jeg er ikke nogen stor tilhænger af erhvervsskattelettelser. Jeg tror ikke på deres nytte i forhold til at styrke konkurrencekraften, som vi alle er interesserede i at gøre det. Jeg tror langt mere på de temaer, som erhvervsministeren drøfter i industriens udviklingsgruppe i øjeblikket – ideer, hvor der er gevinster at hente: en stærkere satsning på fornyelse, på innovation.

Regeringen havde sådan set ikke noget imod, hvis vi kunne finansiere det gedigent og efter